

היום שאחרי

חוזרים לשיגרה

צה"ל: "אפשר לחזור הביתה"; תושבים: "עייפנו מהבטחות"

אלוף פיקוד דרום: "התושבים יכולים להרגיש בטוחים" • האמהות בעוטף עזה מתכננות להקים מאהל מחאה בירושלים: "אין לנו לאן לחזור ולחיות בשקט עד שלא ימצא פתרון"

כנגים לבצע כמה מהלכים, החל מהפגנת מחאה ברחבת הכנסת ומול בית ראש הממשלה וכלה בסגירת מערכות החינוך לתחילת שנת הלימודים. נמשיך ליוזם מהלכים עד שנקבל פתרון". "אנחנו לא נלחמים על יוקר המחיה ולא על הבית", נאמר בהודעה שהופצה בין התושבים והאימהות בעוטף עזה, "אלא על החיים שלנו ועל חיי ילדינו". לדברי עדינה פרץ מאשכול, "די, עייפנו מהד בטחות. בדרך שזה נעשה, אין לנו ביטחון ואין לנו לאן לחזור ולחיות את חיינו בשקט ובשלווה. אנחנו לא יכולים ואסור לנו לחיות על הבטחות שהשקט בעוטף עזה ישורר ל-40 השנים הקרובות".

לושה, בעקבות גיבוש יוזמה של כלל תושבי עוטף עזה, בעיקר האימהות שבהם, הקוראת לממשלה להשיג פתרון מידי. בדף הפייסבוק שפתחו המארגנים, הם הצהירו כי המחאה אינה נגזרת אופי פוליטי: "מבחינתנו, הפתרון יכול להיות צבאי או מדיני. אנו רוצים לחזור למציאות שבה אנחנו יוצאים לעבודה ויכולים להשאיר את הילדים בגנים ובבתי הספר, בלי חשש שתיפתח לנו מנהרה וישחטו את ילדינו. יש למצוא פתרון גם לטפסופי ירי הרקטות, שהממשלה מקבלת כמובן מאליו במהלך השנה, ולהתחיל לקחת את התושבים באזור הדרום כחלק ממדינת ישראל". לדברי עדי מקיבוץ נירים, התושבים יגיעו מחר לירושלים ויקימו מאהל מחאה: "אנחנו מת-

גדי גולן וליילך שובל
מפקד פיקוד הדרום, אלוף סמי תורג'מן, הצהיר אתמול כי "תושבי הדרום יכולים לחזור לביתם ולהרגיש בטוחים. כוחותינו פרוסים בהגנה הזקה ונרחבת ביישובים ועקבו אחר הנעשה". למרות הדברים, תושבי הדרום אינם ממהרים לשוב לשיגרה. "לא ראינו שום הישג צבאי או מדיני נגר המאס. החשש מהמנהרות, שפחדנו מהן כל כך, הפך מציאותי ומוחשי יותר מתמיד. אנו עומדים לחזור למציאות מורכבת יותר ומפחדים יותר מזה שזעזענו לפני שהתחיל המ"בצע". כך מסרה מירב כהן מקיבוץ עין השי-

כפר עזה. התושבים אינם ממהרים לשוב

משפחת שניאור, נתיב העשרה "בלי רגיעה מוחלטת - לא נחזור"

צילום: באדיבות המשפחה

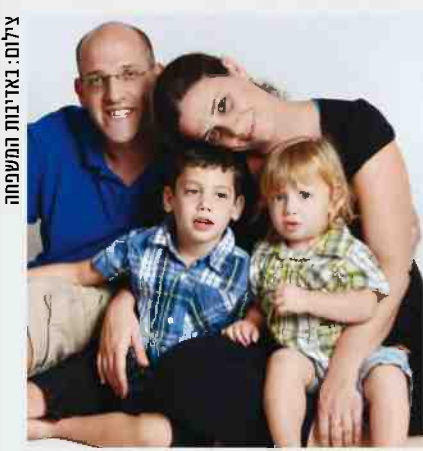
אף שמפקד פיקוד הדרום, אלוף סמי תורג'מן, הודיע כי "תושבי הדרום יכריזו לים לחזור לביתם בשקט ולהרגיש בטוחים", והודעתו נתמכה בהודעות ראש הממשלה, שר הביטחון והרמטכ"ל - לא מעט משפחות מסרבות לחזור לביתן וחלק ניכר מהן "יושב על הגדר". משפחת שניאור מנתיב העשרה, מעיין ויוסי (35), שתי בנותיהן עלמה בת ה-4 ורעות בת ה-6 והתינוק הטרי בן החודשיים וחצי, שהתה בחלקו האחרון של המבצע בזכרון יעקב. האב חזר הביתה, אך שאר המשפחה נשארה שם. "אני לא מאמינה לשום מילה של המאס", אמרה מעיין, "עזבנו בגלל הפחד ובגלל הרקטות וההפגזות של צה"ל. עוד היססתי כאשר הילדה הקטנה החלה לפחד מכל טריקת דלת, שלא לדבר על הירי הבלתי פוסק. אבל כשהתגלתה המינהרה ליד הבית, הבנתי שזה הזמן לקום וללכת. לא לוקחת סיכונים מיותרים על משפחתי. זה היה טירוף אם היינו נשארים. זה לא שפוי והווי שחפרו מנהרה

מתחת לבית שלנו. הלכנו לאילת, והרקטות הגיעו לשם. הלכנו לחדרה, וגם לשם הן הגיעו. כחרנו בזכרון יעקב. באחד הלילות במבצע חזרנו הביתה, לניסיון. זה היה איום ונורא, הבית רעד כל היום והלילה. בינתיים אני יושבת על הגדר עם הילדים. עד שלא איווכה כמו עיניי שיש רגיעה מוחלטת, אני לא חוזרת".

גדי גולן

משפחת סולומון, זיקים "חזרנו - הילדים צריכים שיגרה"

צילום: באדיבות המשפחה

למרות החששות והפחדים, חזרה משפחת סולומון מזיקים, האם רויטל (34), בעלה שרון (35) ושני ילדיהם יהל בן ה-5 ויותם בן השנתיים, הביתה. "חיינו בפחדים ובהרדות", סיפרה רויטל, "עזבנו בגלל אירוע החרידה, אבל חיינו בגיהנום עוד לפני, במשך שנים, בגלל ירי הרקטות, ה'בומים', וכל ירי שחלף מעל ראשינו לעבר אשדוד ותל אביב. לדבריה, "כשהבנו שזה רק ילך ויחמיר, וזה החמיר, החלטנו שלא נסכן את הילדים. שום בית לא שווה לסכן בגלל ילדים. היו לא מעט התלבטויות והתחבטויות והתייעצויות עם המ"שפחה וההכרזים מה לעשות, ואז נפלה החלטה והרבה משפחות קמו והלכו למקומות אחרים. לקחתי את המשפחה שלי לקיבוץ סאסא בצפון. אירחו אותנו למופת. הילדים נשאו איתם לשם את החרדות של החיים בניקים וכל טריקת דלת הפחידה אותם, אבל בסאסא לימדו אותם שיש גם צבעים אחרים מלבד צבע אדום. רויטל מספרת כי "חזרנו הביתה אחרי יותר משלושה שבועות, ואני רוצה להאמין שהפסקת האש תחזיק מעמד. אני רוצה להאמין להבטחות של הדרג המדיני והדרג הצבאי שהם פתרו

את בעיית המנהרות, ונקווה שגם את בעיית הרקטות. חזרנו הביתה כי אני רוצה להחזיר לילדיי את שגרת חייהם. יש לנו רגשות אשם על כך. נקווה שהחלטתנו לחזור הביתה היתה נכונה, ושלא נכונה לנו שום הפתעה".

גדי גולן